

Arrest

nr. 176 048 van 10 oktober 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 7 oktober 2016 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering van 3 oktober 2016, op dezelfde dag aan de verzoekende partij ter kennis gebracht.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 oktober 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 oktober 2016 om 11 uur.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat Pierre ROBERT, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. MUSSEN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 3 oktober 2016 wordt aan verzoekster een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering afgegeven. Dit is de bestreden beslissing, die als volgt gemotiveerd is:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP VERWIJDERING

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Mevrouw die verklaart te heten(1):

naam: E. O.

voornaam: F.

geboortedatum: 15.06.1983

geboorteplaats:

nationaliteit: Marokko

In voorkomend geval, ALIAS: /

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

☐ 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

☐ artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken

Zij is niet in het bezit van een geldig visum op het moment van haar arrestatie.

Betrokkene heeft geen officiële verblijfplaats in het Rijk. Betrokkene is vandaag aangetroffen in illegaal verblijf door de politie van Sint-Niklaas. Zij heeft zich niet aangemeld bij de gemeente om haar aankomst in het Rijk te melden. Gezien betrokkene manifest de reglementeringen niet respecteert, bestaat er een risico op onderduiken in de zin van artikel 74/14 §3, 1° van de wet van 15/12/1980.

Uit de loutere omstandigheid dat zij de afgelopen jaren in precair en illegaal verblijf een privéleven heeft opgebouwd in België, geeft geen gerechtigde verwachting op een toelating tot verblijf en bescherming tegen verwijdering onder artikel 8 van het EVRM. (zie in deze zin EHRM 5 september 2000, nr.44328/98, Solomon v. Nederland, EHRM 26 april 2007, nr. 16351/03, Konstatinov v. Nederland en EHRM 8 april 2008, nr.21878/06, Nnyanzi v. Verenigd Koninkrijk, par. 77).

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen om de volgende redenen:

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum. Zij respecteert de reglementeringen niet. Het is dus weinig waarschijnlijk dat zij gevolg zal geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten dat aan haar afgeleverd zal worden.

Betrokkene weigert om op eigen initiatief een einde te maken aan haar onwettige verblijfssituatie, zodat een gedwongen tenuitvoerlegging van de grensleiding noodzakelijk is.

Betrokkene heeft geen officiële verblijfplaats in het Rijk. Betrokkene is vandaag aangetroffen in illegaal verblijf door de politie van Sint-Niklaas. Zij heeft zich niet aangemeld bij de gemeente om haar aankomst in het Rijk te melden. Gezien betrokkene manifest de reglementeringen niet respecteert, bestaat er een risico op onderduiken in de zin van artikel 74/14 §3, 1° van de wet van 15/12/1980.

Betrokkene verklaart dat haar broers en moeder nog in Marokko verblijven en dat ze problemen in Marokko zou hebben met haar broer. Betrokkene heeft nooit een procedure ingediend om haar verblijf te legaliseren.

Bovendien geven haar eventuele problemen in land van herkomst haar geen automatisch recht op verblijf. Een schending van artikel 3 en 8 EVRM werd niet aangetoond.

Uit de loutere omstandigheid dat zij de afgelopen jaren in precair en illegaal verblijf een privéleven heeft opgebouwd in België, geeft geen gerechtigde verwachting op een toelating tot verblijf en bescherming tegen verwijdering onder artikel 8 van het EVRM. (zie in deze zin EHRM 5 september 2000, nr.44328/98, Solomon v. Nederland, EHRM 26 april 2007, nr. 16351/03, Konstatinov v. Nederland en EHRM 8 april 2008, nr.21878/06, Nnyanzi v. Verenigd Koninkrijk, par. 77).

Betrokkene is nu aangetroffen in onwettig verblijf. Zij weigert om op eigen initiatief een einde te maken aan haar onwettige verblijfssituatie zodat een gedwongen tenuitvoerlegging van de grensleiding noodzakelijk is.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien haar terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Betrokkene heeft geen officiële verblijfplaats in het Rijk. Betrokkene is vandaag aangetroffen in illegaal verblijf door de politie van Sint-Niklaas. Zij heeft zich niet aangemeld bij de gemeente om haar aankomst in het Rijk te melden. Gezien betrokkene manifest de reglementeringen niet respecteert, bestaat er een risico op onderduiken in de zin van artikel 74/14 §3, 1° van de wet van 15/12/1980.

Uit de loutere omstandigheid dat zij de afgelopen jaren in precair en illegaal verblijf een privéleven heeft opgebouwd in België, geeft geen gerechtigde verwachting op een toelating tot verblijf en bescherming tegen verwijdering onder artikel 8 van het EVRM. (zie in deze zin EHRM 5 september 2000, nr.44328/98, Solomon v. Nederland, EHRM 26 april 2007, nr. 16351/03, Konstatinov v. Nederland en EHRM 8 april 2008, nr.21878/06, Nnyanzi v. Verenigd Koninkrijk, par. 77).

Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat zij de administratieve beslissing die genomen wordt te haren laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat zij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken.

Gezien betrokkene niet in bezit is van aan geldig reisdocument op het moment van haar arrestatie, is het noodzakelijk haar ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden ten einde een doorlaatbewijs te bekomen van haar nationale overheden.”

2. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

2.2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of

terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid”.

2.2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

In casu bevindt de verzoekende partij zich in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering wettelijk vermoed. Ze wordt ook niet betwist door de verwerende partij.

Het uiterst dringende karakter van de vordering staat dan ook vast.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

2.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

2.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen. Onder “middel” wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, §4, vierde lid, van de vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoekster zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden.

2.3.2. De toepassing van deze voorwaarde

Verzoekster voert in een eerste middel de schending aan van artikel 7, eerste lid, 1°, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van artikel 40ter van de vreemdelingenwet en artikel 41, §2, vierde lid van de vreemdelingenwet.

In een tweede middel voert verzoekster de schending aan van artikel 8 van het EVRM. Beide middelen zijn gesteund op de premisse, dat verzoekster niet F. E. O. is – de adressaat van de bestreden beslissing – maar wel I. E. B. is, die gehuwd is met de Belg A. B., met wie zij samenwoont.

Essentieel aan het huidige geschil is de vraag of verzoeksters identiteit correct werd vastgesteld. Verzoeksters betoog steunt in beide middelen op de premisse dat zij niet de persoon is die wordt vermeld in de bestreden beslissing, doch dat zij de Marokkaanse echtgenote is van een Belg. Dienvolgens voert zij in het eerste middel aan dat zij als familielid van een Belg op grond van deze hoedanigheid alleen al een verblijfsrecht heeft, zij verwijst daarbij onder meer naar artikel 40ter en artikel 41, §2, vierde lid, van de vreemdelingenwet evenals naar de arresten *Oulane*, *BRAX* en *Dias* van het Hof van Justitie. Zij betoogt verder dat zij als familielid van een Belg niet onder het toepassingsgebied valt van de terugkeerrichtlijn en dat te haren aanzien geen verwijderingsmaatregel kon worden genomen. In het tweede middel beroept zij zich op de bescherming van het gezinsleven die zij op grond van artikel 8 van het EVRM geniet als echtgenote van een Belg.

De Raad herinnert er aan dat hij in het kader van de huidige procedure gevat is als annulatierechter overeenkomstig artikel 39/2, §2, van de vreemdelingenwet. De Raad is daarbij niet bevoegd om zelf feiten vast te stellen die aan de beslissing ten grondslag liggen en zich daarbij in de plaats te stellen van de bestuurlijke overheid. In de mate het verzoekschrift er aldus toe strekt verzoeksters werkelijke identiteit door de Raad te laten vaststellen, is het niet ontvankelijk.

Verzoekster verwijst naar het arrest *Oulane* van het Hof van Justitie (C-215/03, 17 februari 2005) en betoogt daarbij dat verzoekster de gelegenheid moet krijgen haar identiteitspapieren voor te leggen en

dat het verblijfsrecht haar niet mag worden ontzegd louter omdat verzoekster geen geldige identiteitskaart of een geldig paspoort heeft voorgelegd. Uit het administratief verslag van de federale politie van 3 oktober 2016 blijkt dat verzoekster werd ondervraagd en verklaarde F. E. O. te heten, geboren te Nador op 15 juni 1983. Zij kon geen enkel document voorleggen ter identificatie en verklaarde eerst in Mechelen te verblijven en daarna dat ze op verschillende adressen in Brussel logeert. Ze verklaarde ook uitdrukkelijk geen familie te hebben in België. Op geen enkel ogenblik gewaagde verzoekster aldus van haar echtgenoot of van enig gezinsleven in België.

De Raad stelt aldus vast dat verzoekster wel degelijk in de mogelijkheid werd gesteld zichzelf te identificeren of te verwijzen naar het thans aangevoerde gezinsleven met haar man, waarna nader onderzoek had kunnen worden gevoerd.

Verzoekster betoogt dat zij bij haar aanhouding uit angst voor de politie een valse verklaring aflegde. Zij legt thans een fotokopie neer uit een Marokkaans paspoort op naam van I. E. B., geboren te Alhocein op 30 mei 1987, en verklaart dat dit haar werkelijke identiteit is. Verder legt zij een huwelijksakte neer waaruit blijkt dat deze persoon gehuwd is met de Belg A. B.

De bestreden beslissing werd genomen op grond van de gegevens die door verzoekster werden verschaft. Het komt de Raad van niet toe om thans zich in de plaats te stellen van de administratieve overheid en zelf de identiteit van verzoekster vast te stellen. Beide middelen, die volledig zijn gesteund op de premisse dat verzoekster I. E. B. is, gehuwd met een Belg, missen dan ook feitelijke grondslag.

Ten overvloede merkt de Raad op dat verzoeksters verklaring dat ze uit angst een valse naam en een totaal ander persoonlijk profiel opgaf weinig logisch is. Met haar verklaring dat ze geen enkel identiteitsdocument bij zich had, gaf ze immers aan volledig illegaal op het grondgebied te verblijven en stelde zij zich bloot aan een verwijderingsmaatregel, daar waar ze indien zich had geïdentificeerd onder de thans voorgehouden identiteit, minstens de bescherming van het gezinsleven had kunnen inroepen. Daargelaten of verzoekster kan worden geloofd waar zij stelt dat zij thans de waarheid spreekt over haar identiteit, ziet de Raad niet in waarom zij valse verklaringen met een dergelijke precisie heeft afgelegd, tenzij indien zij met het opgeven van een valse of fictieve identiteit effectieve verwijderingsmaatregelen onmogelijk wenste te maken.

In dit verband wijst de Raad de partijen er uitdrukkelijk op dat de bestreden beslissing enkel betrekking heeft op de genaamde F.E.O. en geen geldige titel vormt om tot de repatriëring over te gaan van de genaamde I. E. B. Op het ogenblik van de sluiting der debatten was de identificatieprocedure via de Marokkaanse ambassade met het oog op verzoeksters repatriëring nog niet afgerond. Ter terechtzitting bevestigen de partijen dat Marokkaanse paspoorten thans biometrische gegevens bevatten en dat verzoeksters vingerafdrukken inmiddels werden genomen. Bij de sluiting der debatten was het resultaat van dit onderzoek nog niet gekend. De Raad dient dan ook te besluiten dat verzoeksters verdere identificatieprocedure door de Marokkaanse autoriteiten kan geacht worden uitsluitel te brengen omtrent verzoeksters ware identiteit. Zo verzoekster alsdan de genaamde F. E. O. blijkt te zijn, zoals op de bestreden beslissing wordt vermeld, zullen de Marokkaanse overheden een laissez-passer afleveren. Indien verzoekster echter niet die persoon blijkt te zijn, doch wel I. E. B. zoals zij thans voorhoudt, zal de bestreden beslissing op naam van een valse identiteit niet kunnen worden uitgevoerd aangezien deze geen betrekking heeft op verzoekster. Dienvolgens zal de verwerende partij verzoekster moeten vrijlaten, dan wel een nieuwe verwijderingsmaatregel moeten nemen in functie van verzoeksters werkelijke identiteit, waartegen verzoekster ten gepaste tijde desgevallend een nieuw schorsingsverzoek zal kunnen indienen.

De middelen zijn niet ernstig.

3. Verzoeker voert geen ernstig middel aan. Dienvolgens is niet voldaan aan de tweede van de drie cumulatieve voorwaarden om tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid over te gaan zoals opgelegd in de artikelen 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet en artikel 43, § 1 van het PR RvV. Deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te verwerpen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien oktober tweeduizend zestien door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. VALGAERTS,

Toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. VALGAERTS

C. VERHAERT